

Dr. Göksel ALTINIŞIK

e-posta: altinisikgoksel@gmail.com

Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi
Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı

Kalem Kâğıtla Buluştukça

Yazmak bir yaşam biçimidir bençe; onunla eşdeğerdir. Bu yüzden de tıpkı yaşam gibi, çocukluktan beri olmalı. Son nefese dek sürmeli. İlk kısmını gerçekleştirdim, son kısmı için ise kararlıyım.

İlkokul beşinci sınıfa tarihlenen bir öyküm duruyor. Yaş, dokuz ya da on (okula erken başlamışım ben). İki sayfalık ve daktiloda yazılmış. Olasılıkla anne ya da babam temize çekmiş. Başlığı var "Bayramda". Giriş, gelişme ve sonuç bölümleri yerinde. Kısa kısa ama olsun. Hangi ruh hali ile yazdım, bir yarışma için miydi, anımsamıyorum elbette. Saklamış olduğum için böyle bir yazımın varlığından haberdarım. Bu anıda altı çizilecek birkaç konu var. Ben yazmayı ciddiye almaya erken başlamışım. Usulüne uygun yapmayı öğrenmeye o daha o zamandan özen göstermişim. Kaybolup gitmesine izin vermemekle ayrıca çok iyi yapmışım. Emeğime sahip çıkmayı belki böylece öğrenmişim. Annem ve babamın desteği en başından beri yanımdaymış. O yaştaki bir çocuğun yazdığı nedir ki, dememişler, benim gözümde de yapıtımın değerinin katlanmasını sağlamışlar.

Sonrası geldi. Öyle bir başlangıç yapınca durulur mu? Ortaokul birinci sınıfa başladığım gün kendime fazla-

dan bir defter kapladım. Kompozisyon defterim, dedim. Kimse zorlamadan -istemeden bile- düzenli olarak kompozisyonlar yazacaktım. Bundan arkadaşlarıma söz etmemeye karar verdim. Ders olarak adı geçtiğinde bile tüylerinin diken diken olduğunu biliyordum. Beni anlamazlar, hatta yadırgarlardı. Çocukluk yaşları dışlanma korkusunun en yoğun olduğu dönemlerden biri. Ama o yaşında bile, yazmanın benim gelişimime nasıl bir katkısı olacağını fark etmiş olmalıyım ki aksatmadım. Bazı atasözlerimizi açıklamışım, kendi kendime ödev vererek. "Adem'in Kaburga Kemiği" adlı tiyatro oyununu izlemişim ve hemen gelip defterime yazmışım. "Teyzem" konulu bir betimleme yazısı kaleme almışım. Aralara öyküler serpiştirmişim. Her bir yazının altına kırmızı kalem ile "YORUM" yazıp iki nokta üst üste koymuşum. Buraları annemin yorumlarına ayırmışım. O da üşenmeden yazmış, düzeltici, yüreklendirici, gurur duyduğunu gösteren yorumlarını. O defterim de olduğu gibi duruyor. Okudukça yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyor.

"Kendime yazmak" ilgili derslerde de başarılı olmamı sağladı. Edebiyat öğretmenlerim fark ettiler. Yüreklen-

dirdiler. Kabul görmek de çocukluktan başlayarak ilerleyen yaşlar boyunca artan bir gereksinim. Doğru yaptığını düşünse bile insan, bunu karşılaştığı insanlardan da duymak istiyor. Bu konuda da şanslıyım; geriye bakınca daha net görebiliyorum.

Lise yıllarında sayısal ağırlıklı bir eğitim aldığım da yazın serüvenim biraz sekteye uğradı. Yine de kompozisyon dersinin ödevlerini yaparken hızımı alamaz arkadaşlarımın adına da yazardım; ricalarını kıramayarak. Öğretmenimizin bu arkadaşlarımı sınıfta ayağa kaldırıp öykülerini okuttuklarını öğrendiğimde değişik bir gurur duyardım. Şiir yazmaya lise bittikten sonra başladım. İlk şiirimden itibaren küçük defterler halinde duruyorlar. O zaman on yedi yaşındaydım. Kızım aynı yaşta iken bu defteri beraber açtık baktık. Çok da güldük beraber. Öyle büyük laflar var ki bu şiirlerimde, genç yaşın etkisi olmalı. Olgunlaştıkça yumuşayacak anlatımlar... Umudun onarılmaz biçimde kırılmasından söz ediyor o genç kız, o zaman yaşadıklarımı tatlı bir heyecan olarak andığım o halim için nasıl da şefkat duyuyorum şimdi.

Yazmak bir etkinlikse yazdıklarına iyisi ile kötüsü ile sahip çıkmanın gerekliliğini ayrıca vurgulamak istiyorum. Ben öyle yaptım ve yıllarla biriken yazılar; önce

öykü kitabı, sonra şiir kitabı, şimdi yine öykü kitabı oldu. Bir yandan da kişisel tarih kayıt altına alınmış oluyor. Şiir kitabımı, o şiirleri yazdığım yaştaki bir öğrencim okuduktan sonra şöyle bir yorum yaptı: "Tanıdığım en hayat dolu, en neşeli insansınız, ama kitap boyunca mutlu bir şiir bulamamak beni çok şaşırttı. Son şiire kadar, baharı anlattığı bir şiir bile olmaması olanaksız, diyerek okudum" Bu ayna bana iyi geldi. Ona da aktardım düşündürdüklerini "Hepsi bir dönem demek; bak geçiyormuş. Bugünkü beni oluşturanlar o algılarım, o yaşadıklarım. Hepsinden razıyım". Öyleyim.

Çocukluktan beri yazmak beni yeni yayınlanan hasta öyküleri kitabıma erıştirdi.

"Kalbimiz Attıkça" hem bir öykü kitabı hem bir proje. Meslekte yirmi beş yılım doldu. Dile bile kolay gelmiyor. Öyle çok anı birikti ki hepsini anlatmaya kalksam günler yetmez. Gerçi ben bunu zamana yayararak yapıyorum. Hastalarımın çok şey öğrendim, öğreniyorum. Yaşama ilişkin, sağlığa ve hastalığa, hatta ölümü beklemeye ilişkin. Hasta yakınlarımdan da keza. Bir tür kişisel gelişim okulu gibi oldu benim için. Kendime saklayamazdım.

Yıllar boyunca öğrencilerim, asistanlarım başta olmak üzere, ailem, arkadaşlarıma hep anlattım. Yeri gel-

di diye bir örnek olarak ya da bir öğüdün parçası olarak, bazen de yalnızca paylaşmazsam içime sığmayacak diye. İlgî çektiklerini, iyi geldiklerini gördüm. Anlatmayı sürdürdüm. Böylece unutmamayı başardım. Sonra bir gün zamanı geldiğini hissettirdim ve yazmaya oturdum. Öylesine ilginç bir dönemdi ki "her şeyin bir zamanı var" deyişini birebir anlamamı sağladı.

En yoğun dönemde günlük işlerim birden azaldı, programım gevşedi, bir köşeye çekilip orada uzun zaman orada kalem ve kâğıdımla kalmaya olanağım oldu ve bu kitap dokuz günde yazıldı. Adını da buldum o zaman. "Kendini Yazdıran Öyküler." Öylelerdi. Ama aklıma geldi ve aradım internetten. Sevgili Çağatay Güler'in bu adı daha önce kitabı için seçtiğini gördüm. İçim buruldu ama kendisi bilmeseydi de sayın hocama ilişkin değerli bir anım geldi aklıma, nasıl önemli bir yol ayırımım olduğunu ve ona yüreğimden bir selam gönderdim; nereden geldiğini bilmeseydi de almasını diledim.

Kitap için tohumu, ilk öykünün kahramanı attı. Ölümünden sonra annesinin bana getirerek emanet ettiği, "köy yerinde yok olup gidecek değerlenmesini sağla, doktor hanım," dediği şiirler ve benim izlediğim sürece tanık olduğum yaşam kesitinin bana nasıl dokunduğunu gördüğüm, sunumla paylaştığım insanların nasıl etkilendiğini izlediğim için yazmam gerektiğine inandım. Tek öykü bir kitabı dolduramazdı, ama zaten benim benzer etkiye sahip çok özel hastalarım olmuştu. Bazılarını gazete ya da dergi yazısında paylaştığım, çoğunu daha önce yazmadığım öyküler. Birleşiverdiler ve bu kitap ortaya çıktı.

Şimdi okurları ile buluşacak. Okuyanlar yaşam, sağlık, ölüm, hastalık, anlam konularını düşünecek ve yalnız olmadıklarını hissedecek ya da böylesi yaşam öyküleri de varmış diyecekler. Nereden mi biliyorum? Kendimde.

Kitabın arka kapağında da yazdığım gibi: Yazıldıkları için yok olmayacaklar; yazdığım için ben de...

